

Milí přátelé, sestry a bratři, srdečně vás všechny zdravím a píši vám k letošní postní době, abych vás pozdravil, povzbudil a také pozval.

V tomto roce je pár dnů před Popeleční středou den mezi jinými nenápadný, letos vycházející na sobotu – 25. únor. Tytam jsou doby, kdy se mu říkalo Vítězný únor na neslavnou památku bolševického puče v roce 1948. Podíváme-li se dnes do kalendáře, rudou rubriku tohoto smutného výročí tam naštěstí nenajdeme. V tento den, 25. února je však v církvi vzpomínána jedna z obětí „Vítězného února“, novodobý mučedník, katolický kněz Josef Toufar, farář v Číhošti na Vysočině. Muž, kterého k smrti utýrali v roce 1950, dva roky po komunistickém převratu, příslušníci tehdejší Státní bezpečnosti. Utýrali jej proto, že byl Kristův, protože Krista a církve nenáviděli.

25. února 1950, v den smrti Josefa Toufara, byla sobota, stejně jako letos. A stejně i letos, 67 let od Toufarovy smrti má smysl si připomínat význam neokázané každodenní zbožnosti a hluboké osobní modlitby, která byla pro otce Josefa charakteristická a která nám může být příkladem a výzvou v letošním postu.

Biblický půst není dobou trápení, nýbrž dobou, ve které se máme zastavit, zorientovat svůj duchovní kompas a svůj život znovu obrátit k Bohu. Postní doba je voláním k opravdovosti mého života, ke konfrontaci s realitou mé nedostatečnosti, slabosti a hříšnosti, dobou, ve které je více než kdy jindy prospěšné poněkud se stáhnout z prožívání vnějškovosti do svého nitra, do samoty s Bohem. V této samotě v nitru pak daleko plněji prožíváme půst i modlitbu, v této samotě, která však není špatně snášenou osamoceností, nýbrž životodárným tichem pro duši, nahlížíme pak očistěným duchovním zrakem svůj vlastní život i praxi naší křesťanské víry. Právě tehdy, když dokážeme být v tichu postní doby sami, vytváříme ve svém srdci dostatečný prostor ticha, aby do něj mohl promluvit Bůh. Vždyť Bůh přece v hluku není. (1Kr 19,11–13) Tak jdeme cestou, kterou šel náš Mistr a Pán, který čas od času odcházel od svých žáků kousek stranou, aby se modlil. (Mk 1,35) Tak jdeme cestou, kterou šla Ježíšova matka Panna Maria se svou vnitřní modlitbou, (L 2,19) tak jdeme křesťanskou cestou neokázané a tiché modlitby, podobně jako i Josef Toufar.

Vloni, pár minut po biskupské volbě, jsme se s manželkou a několika málo blízkými přáteli vydali do Číhoště, která je od Želiva nedaleko. Vyrázili jsme z radostného hluku synody a vešli jsme do tichého venkovského kostelíku. U Toufarova hrobu jsme se zastavili a modlili. Myslel jsem při tom na číhoštského faráře a počítal s jeho přímlovou. Měl jsem před očima toho prostého kněze, který nebyl ani učený teolog ani fenomenální kazatel – muže, na němž se ukázaly rány, kterými trpěla Kristova církev během komunistického protikřesťanského běsnění v 50. letech, prostého venkovského kněze, který se stal mučedníkem, aniž by tomu šel jakkoli naproti...

Pak jsme se v tichosti vrátili do slavicího společenství synody v želivském klášteře. A proč vám to píšu? – Protože pro mne to byl silný zážitek. Vystoupit na chvíli z rušného sdělování dojmů, dialogů plných radosti i rozmrzelosti, blahopřání a zjitřených emocí. Vystoupit do ticha modlitby, a po chvíli se zase vrátit, protože nám, kteří žijeme ve světě, není dáno mnoho ticha a vlastně ani být dáno nemůže, protože Krista nehlásáme tichem, víra je ze slyšení, učí nás apoštol. (Ř 10,17)

Chci vás povzbudit k podobnému vykračování do ticha v letošní postní době. Vykračujte z hluku světa do samoty ticha s Bohem, klidně jen na pár chviliek denně, neokázale a prostě. Chci vás povzbudit, abyste velmi vážně brali Boží vedení ve svých životech a abyste se nepodceňovali, byť byste žili velmi prostý a zdánlivě fádň život – jsou totiž na tomto světě věci, které pokud neuděláte vy, nikdo jiný je neudělá. Máte v církvi své nezastupitelné místo, úlohu, obdarování. Vaše služba může být stejně nenápadná jako služba číhoštského faráře a může vydat velmi dobré plody. Možná je neuvidíte hned a možná je ani neuvidíte vy sami, ale tak to na světě chodí, že ne vždycky sklízí ten, kdo zasel.

Být křesťanem je nejen o tichu modlitby, ale i o skutcích. Na začátku postní doby se rozhodla synodní rada uspořádat v církvi sbírku na podporu potravinových bank. Každý váš dar pomůže konkrétnímu člověku, který je v tísní – chudým lidem, osamělým matkám s dětmi v nouzi, bezdomovcům, propuštěným vězňům. Nemusí to být velké věci, které děláme, protože pomáhat se dá i velmi nenápadně. Konečně evangelium Popeleční středy nás k tomu přímo vyzývá: „Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice, aby tvé dobrodiní zůstalo skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“ (Mt 6,2–4) Je to dost prosté k pochopení i provedení.

Letošní postní doba bude jiná tím, že v jejím průběhu u nás přivítáme utrechtského arcibiskupa Jorise a další biskupy, kteří přijedou, aby nám vysvětili nového biskupa. Těším se na vás, že se 1. dubna všichni sejdem ve zdech břevnovského arciepatství, abychom spolu děkovali Bohu za dar víry a povolání a druhý den, 2. dubna, uvedeme nového biskupa do katedrály.

Moc se na vás těším a srdečně vás na tuto slavnost naší církve zvu.

Přeji vám dobře prožitou postní dobu a prosím vás o modlitbu – s tou to nemůžete nikdy přehnat (a v postní době snad už vůbec ne).

Váš

Ve Zlíně 9. února 2017,
v den bl. Mlady, řeholnice